

Robi Simonišek *Pesmi**Usoda jastrebov*

Potem ko me je nenapovedano zaneslo k tebi
sem moral postati ujeta. Bela in tiha. V brezvetrju.
Pod posodo počenega neba. Z ostrim kljunom.
Z zatopljenimi požrešnimi očmi. Moral sem preiskati
pokrajine z dolgimi žitnimi polji in rdečimi maki
skritimi globoko da bi nahranil svoje nepotešeno
grlo. Zaiti v vinograde in oprezati za soncem.
Se odžejati iz vodnjakov norosti. Leteti mirno
nad gozdovi. Se skriti v odmeve gora in se vrniti z
okrušenimi perutmi. Z ničvrednimi izpisi.
Ubiti lastovke da se ne bi vrstile naslednjo pomlad.
Moral sem skljuvati ostre ledenike in pretopiti
sneg da bi našel tvoje krhko speče telo položeno
v kraljestvu na dnu jezera kamor še ni nihče vstopil.
Odkleniti vodo in razbiti tišino tvojih nabreklih
ustnic.

Dolgo sem taval po dvoranah kjer so se dragulji
stapljali s krvjo in iskal tvoje roke. Ko sem se te
dotaknil je šumenje vode postalo najin zaveznik.
Ko sem se te dotaknil sem vedel da sem v pravi
pokrajini in da bom potreboval dolgo pot nazaj.
Veliko vetra. Hotel sem te odnesti na svoja pobočja
preblizu oblakov in preblizu sonca. V votlino kjer
kamni jočejo od samote in kjer vlada strah pred
osamljenostjo. V gnezdo obloženo s trnjem kjer

od časa do časa zazveni kovinski smeh.
A vsi moji načrti so propadli ker se je moje oko
v letu skrhalo. Ker se je moje telo razbilo na
skalah tvojega telesa in nisem mogel več priklicati
tvoje ljubezni.
Zdaj krožim oslabele naokrog in upam da se
usmiliš mojih blodenj. Slep od tvoje svetlobe kljuvam
raztrosena zrna.

Nasilna počasnost

Ko je svetloba najlepša in ko najbolj prši
po najinih obrazih postajava odsotna. Blediva.
Zakopavava se nazaj v vsakdanjost in prosiva
da bi lahko zadihala kot dihajo drugi. Pospravljava
preperele misli. Ogorke. Po navadi ob večerih ko
sonce zahaja najgloblje postane vsaka beseda
zgolj laž za katero nikoli ne pretočiš dovolj črnila.
Po navadi tedaj prenehaš verjeti v svoje zarjavele
uroke. Snemaš prstane grških bogov. Krušiš
nevzdržno tišino sten. Strmiš. Padaš vase v počasnih
dolгих požirkih. Vsak trenutek je odmaknjen daleč v
neskončnost. Skorja neba je močno in rdeče zažgana.
Je lepa. Je topla. A nič več ne pomaga. Zaklinjanja ni.
In potem obrneš oči in si prižgeš cigaret ker veš da
boš morala oditi. Ker mora biti tako. Ker je tako prav.
To je tedaj ko oblaki postanejo lačni in grabežljivi.
Odpirajo svoja velikanska žrela da me zavlečejo v
objem tesnobe. To je tedaj ko postanejo pogledi
trzajoči in telo težko kot bi ga napolnil s toplimi
votlimi kamni. Tedaj ko zaprem vrata in vem da
nimam ničesar več razen tebe. Tedaj ko vem da ne
bom mogel več dolgo vzdržati v sobi napolnjeni
s tvojimi spomini ker me bo odneslo daleč. Predaleč.
Iti ven. Ampak ti veš da bom ponovno obsedel in da bom

Nestvarna pokrajina

moral povleči pero spod zažganih prstov in čakati
 da sonce ponovno vzide. Da pridejo besede same od sebe.
 Ranljive. Zgrizene. Pošastne. Prazne. In veš da ti jih ne bom
 bral ko se naslednjič vrneš ker so me odnesle predaleč in nočeš
 zvedeti za to globino ki se skozi para. In tudi veš da ne bom
 mogel več dolgo ostati tak ker se približujem pokrajini
 kjer postaja svetloba nevzdržna in obolela. Pokrajina za
 samoto. A kakšno.

Naivnost

Še ve na dež pod temno ukradeno nebo.
Zapreti ožgane rokopise. Od kave. Od
škrapelj mleka obolelih. Odložiti vse.
Izdihniti prepotene sanje. Rilkeja. Čakati.
Čakati. Čakati da pomlad vzdrhti v vsaki
kaplji. V biserih. Dotikati se. Strdke hrapave
pognati.
Bo bog in bo upanje če mi pade na oko.
Bo razparano nebo in bom jaz držal šivanko
v rokah dokler me žarki ne oslepe. Bo tesnoba
če se ustavim in počakam. Preštejem korake.
Bo še več od cvrčanja lastovk in ostajanja.
Bo še čas da vdihnem in odidem na ono stran.
Bodo drevesa segla s polomljenimi vejami
vame v mojo jamo in odzela glas če jim
pustim. Bo reka in bo drsela čez prerastle
struge me vzela v naročje pozabljanja kot
odčaranega otroka. Bom sam kot že dolgo ne.
Boš ti in te bom počakal tako težko kot vedno.
Z baklo. Z debelimi očmi. S šepetanjem tihim
neslišnim.
Stekla bova skozi. Prezebela in premočena do
kosti. Brez dežnika in besed. Skozi dež.
Pomladni dež ki pada kakor prvič in obnavlja
pore splamenelih dni. Tebe. Mene. Naju.

Odsotnost

Vse te dneve ki sva jih preživela skupaj
so padli. Vdano čakajo skriti nekje med starimi
rokopisi. Zloženi v pekoče oglje pod najino kožo.
Ne bom jih več poskušal priklicati. Kar se je zgodilo
se je moralo zgoditi in samo bog ve kaj bo naslednji
dan vklesal v naju. Ne bo lepo. Še vedno sva skupaj.
Hodiva in se smejiva. Žalostna sva in ti nimaš nikogar več.
Bojiš se a še bolj se bojim jaz. Svet pozablja na naju čeprav
naju je šele izvrigel. Če bo strela udarila skozi bom strelovod
za vse najine grehe. Če se te bom dotaknil in kri ne bo
zacvrčala bom kriv jaz. A pripravljen sem na potop. Naj se
mi zgodi kar koli. Ne premorem več milosti. Kar zdaj počnem
je igra na moje oči in nepreštete oči odznotraj. Tiha opazovanja
plamenov. Čakanja na vzhode in zahode. Zdaj se igram sam
s sabo. S hudičem. Izganjam sebe in sonce. Ne smiliš se mi več
a ko te pogledam se mi zazdi da čakaš name. Na moj korak.
Kdaj se bom obrnil in ti pogledal onkraj oči. Te pregnal ali
povedal novo pravljico. Ti prebral pesem ali samo zaprl
knjigo in se pretvarjal da nočem več živeti. Da imam dovolj
in da sem utrujen. A jaz se ne bom mogel nikoli odločiti
za naju skupaj. Nikoli ne bom mogel zapahnniti vrat za tabo
in reči odidi. In ti ne boš nikoli prenesla odgovornosti za svoje
ponovno bežanje. Ker bežanja ni ker so samo čakanja. Obrazi
čakanja in slepe ulice dolgih izpraznjenih hodnikov.
Noč bo in če se nama v temi kaj premakne to ne boš ti. Če se
v temi kaj odlomi to ne bo moj glas. Bo le okus po rdečem
vinu in madež na postelji kjer skupaj krvaviva od žalosti.
Bo najina odsotnost.

Slabotna upornost

Kadar ostaneš pri meni je noč daljša.
Neizrekljiva. Besede mi tedaj ne pomagajo več.
Šele ko boš odšla jih bom lahko izkopal iz
razdihanih rjuh in jim dajal sanjske pomene.
Čutim kako mrak leze v dvorane telesa in se
oprijema z nohti. Pajki nežno predejo mreže
za naslednji dan. Za neznane padle žrtve. Ni
me strah če zadihaš. Zebe naju in poslušava
glasbo. Poležavam in premikam veke. Nimava
svojega doma a če bi ga imela bi se drugače objela.
Spremenila bi glas in navade. Za zdaj samo še vsak
opravljava svoje. Kar nama narekuje svet. Če bova
ostala skupaj ne bova nikoli povsem zadovoljna
drug z drugim. Vedno bova nekaj zakladov
obdržala zase da ne bi postala preveč nemočna.
Vseskoz lebdiva na nitki čeprav se zdi da naju nihče
več ne loči. Če zdaj odideva vsak na svojo stran ne
bova znala nikoli več jokati. Če zdaj odideš skozi vrata
bom napisal tisoč himen na najine noči a ne bom znal več
živeti. Invalid bom brez dovoljenja in za nedoločen čas.
Taval bom po mestu ali pa bom odšel domov in se
zazidal v podeželsko skrivalnico. Pil toplo rdeče vino
iz razbitih vrčev in izgoreval v tišini. Preklinjal. Ljudem
bom lagal da se je moralo tako zgoditi in da je življenje
polno absurdnih verzov. Vrata bom odpiral samo zato
da se očistim krivde. Izklopil vse telefone. Požgal pisma
in čakal. A tokrat uporno.

Vzdih

Se oddaljujem od tebe. Te pustim samo v sobi polni
spomladanskih vzdihov zbranih. Spiš kot breza zložena
v moje telo. Tiha. Oglje je zdaj mehko prožno. Napredujem
s pisavo. Obseden sem. Vse bom popisal. Vse požgal. Zdaj
ti že lažem v obraz. Ne gre drugače. Radost in bolečina se
odpreta na isti rani. Ti to veš. Hodim po mestu ki ni bilo nikoli
moje. Pogrešam brazde in mesečino porezano na dlaneh.
Neskončna šepetanja trav. Sam sem. Doma nihče več ne živi.
Ne znam dihati. Mostovi so težki. Baročni. Počasen sem a nekoč
bom čist. To šele pride. Sproti se preberem. Od besed in laži živim.
Grlo mi gori popaljeno in suho. Lahko bi popisal roman in
se ne bi spraznil. Ne bi zgorel do konca. Besede se mi vračajo.
Plavajo čezme. Trudim se ne razmišljati o načrtih a kar pride
do mene je veliko. Je preveč. Dež polzi skoz misli. Siva melanholija
je moj jetnik ki me zaklepa vase. A tokrat ne bom zbolel. Ne bom
padel. Srečujem ljudi ki sem jih nekoč poznal. So smešni in dobri.
Jaz nisem in nikoli ne bom mogel biti. Jutro je šele. Kar povem ni
moje. Kar pogledam ni moje. Kar čutim ni svet. Kar napišem se
zgosti
v meni. Me napne in olajša. Tako močno sem sanjal ponoči da me
je zver noči oplenila in zgrizla vse kar sem kadar koli zapisal vase.
Hvala bogu. Vodo pijem. Mehke kaplje. Spoznal te bom šele ko te
zagledam.